

Man ansaa det ikke ønskeligt at udvikle denne Tanke yderligere. Det forekom tilstrækkeligt at erklære, at et hvilket som helst Resultat, som kunde opnaas ved Hjælp af en Overenskomst mellem Parterne, maatte foretrækkes for enhver anden Løsning.

Det syntes heller ikke hensigtsmæssigt nøjagtigt at bestemme den Myndighed, Voldgiftsdommerne skulde have. Dette er en Sag, der afhænger af Omstændighederne i hvert enkelt Tilfælde. Alt efter Sagens Beskaffenhed kan Voldgiftsdommerne, som ovenfor nævnt, enten optræde som Dommere, der afgiver egentlige Retskendelser, eller de kan tilvejebringe en venskabelig Løsning med Beføjelse til at tage Billighedshensyn i Betragtning.

Man har ikke fundet det nødvendigt at fastslaa dette i Form af en Regel. Man har foretrukket i hvert enkelt Tilfælde at overlade det til Parterne selv at enes om at afgøre Sagen efter Tilfældets Beskaffenhed.

Ikke desmindre har man taget Hensyn til, at Voldgiftsdommerne ikke nødvendigvis behøver at være Jurister. Det er derfor blevet bestemt, at de, naar de opfordres til at behandle Retsspørgsmaal, hvis en af Parterne ønsker det, ved Raadets Mellemskomst skal anmode den faste mellemfolkelige Domstol om en Meningstilkendegivelse af raadgivende Art; Domstolen maa i saadanne Tilfælde træde sammen med størst mulig Hast. Domstolens Meningstilkendegivelse erhverves for at være til Hjælp for Voldgiftsdommerne; den er ikke bindende for dem i juridisk Forstand, skønt dens videnskabelige Autoritet i alle Tilfælde maa udøve en stærk Indflydelse paa deres Dom. For at undgaa Misbrug ved altfor hyppige Raadspørgsler af denne Art, forudsættes det, at Domstolens Meningstilkendegivelse med Hensyn til omstridte Retsspørgsmaal kun kan forlanges een Gang i Løbet af hver Sag.

Den Udvidelse, som den nye Ordning med fredelig Bilæggelse af Stridigheder har givet Domstolens raadgivende Virksomhed, har fremkaldt den Tanke, at det kunde være ønskeligt at overveje, hvorvidt det ikke ogsaa i saadanne Tilfælde vilde være rigtigt at anvende den Fremgangsmaade med tilforordnede nationale Dommere, som nu kun følges ved egentlige Retsforhandlinger, og ligeledes hvorvidt man, naar saadanne raadgivende Udtalelser indhentes, bør anvende Bestemmelserne i Artikel 24 i Domstolens Statut angaaende Dommernes Tilbagetræden.

Hvis det ikke er lykkedes Parterne at naa til en Overenskomst om alle eller nogle af de Punkter, der er fornødne for at muliggøre, at Voldgiften finder Sted, paa hviler det Raadet at afgøre de uafgjorte Punkter med Undtagelse af Formuleringen af de Spørgsmaal, der skal besvares, hvilke Voldgiftsdommerne maa søge i de Paastande, som fremsættes af Parterne, eller — i Tilfælde af at de andre udebliver — af den ene Part.

I Sager, hvor Valget af Voldgiftsdommere saaledes paa hviler Raadet, har det, hvor meget Tillid man end har til Raadets Indsigt, været anset for nødvendigt at fastslaa visse Regler for Valget af Voldgiftsdommerne for at give Voldgiften den nødvendige moralske Virkning og sikre, at den vil blive respekteret i Praxis.

Den første Regel er, at Raadet, forinden det skrider til Valget af Voldgiftsdommere, skal tage Hensyn til Parternes Ønsker. Der har været stillet Forslag om, at denne Tanke skulde gennemføres ved at give Parterne Ret til at angive de af dem foretrukne Voldgiftsdommere, og at forkaste et vist Antal af de af Raadet foreslaaede.

Dette Forslag blev imidlertid forkastet paa Grund af Vanskeligheden ved at fastslaa nøjere Regler for Udøvelsen af disse to Beføjelser. Men det forudsættes, at Raadet ikke vil afslaa at antage de af de forskellige Parter foreslaaede Kandidater eller paalægge dem Voldgiftsdommere, som de maa ønske at afslaa, eller endelig nægte at tage Hensyn til nogen anden Henstilling, som Parterne maatte ønske at fremsætte. Det er i